



ת"פ 17619/09/15 - מדינת ישראל נגד דוד עמרם בוסקילה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 17619-09-15 מדינת ישראל נ' בוסקילה
לפני כבוד השופטת נעה תבור

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דניאל אשכנזי

המאשימה

נגד

דוד עמרם בוסקילה
ע"י ב"כ עו"ד עופר אשכנזי

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של תקיפה. העילה לאלימות - סכסוך בדרך.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 20.08.14, בעיר בני ברק, חצו את הכביש המתלונן, רעייתו המתלוננת ואחיו של המתלונן בן ה-14 ששמו א. בזמן חציית הכביש, אחזה המתלוננת את בתה התינוקת בידיה וא החזיק בידו את הסל-קל של התינוקת. הנאשם נהג ברכב והתקרב בנסיעה מסוכנת לעבר א תוך שהוא בולם ברגע האחרון כך שבסיום הבלימה נוצר מגע בין הרכב לבין הסל-קל שאחז א. המתלונן נבהל וקרא לנאשם להיזהר ואז יצא הנאשם מרכבו בעודו אחוז מקל בידו. באמצעות המקל הכה את המתלונן ובנוסף סטר לו וחנק אותו. המתלוננת אצה לסייע לבעלה והנאשם דחף אותה בידיו. עוד נטען בכתב האישום כי בהמשך הכה הנאשם את המתלונן בגבו, ירק על פניה של המתלוננת ודחף אותה בחזה. כשהתאספו עוברי אורח במקום, נכנס הנאשם לרכבו ונמלט מהמקום.

2. בתאריך 29.11.16, כפר הנאשם באמצעות בא כוחו בעובדות כתב האישום. הנאשם אישר נוכחותו במקום ואף קיומה של תגרה אך כפר בכך שנגע בסל-קל, כפר בכך שאחז במקל וכפר ביריקה לעבר המתלוננת.

תחילת האירוע - כמעט תאונה

3. המתלוננים וא העידו שלושתם על נסיעתו המהירה של הנאשם בזמן שחצו את הכביש ועל כך שעצר לבסוף את רכבו, תוך פגיעה קלה בסל-קל שהחזיק א (המתלוננת עמ' 5, המתלונן עמ' 26 וא עמ' 48). כן העידו השלושה שא נבהל מאוד מכך (המתלוננת עמ' 5 ש' 23, המתלונן עמ' 27 ש' 30, א עמ' 51 ש' 1). תגובת בהלה היא כמובן תגובה מותאמת למצב שבו כפסע בין פגיעת הרכב בנער שחצה לבין עצירתו תוך פגיעה בסל-



קל בלבד.

4. המתלונן שהתהליך כולו התרחש נגד עיניו, הגיב בצעקה לעבר הנאשם והעיר לו על אופן נסיעתו (המתלוננת עמ' 5, המתלונן עמ' 26 וא עמ' 48). על פי עדות המתלונן, אמר לנאשם שאינו יכול לנסוע במהירות כפי שנסע באותו רחוב, במיוחד כאשר אדם חוצה את הכביש. לדבריו השיב לו הנאשם **"זה לא ענייך, אל תתערב"** (המתלונן עמ' 26).

5. בפרק זה של ההתרחשות אין כל סתירה בעדויות מטעם המאשימה וזהו המפתח להבנת האירוע כולו. על פי גרסת המתלוננים, בעקבות הבהלה צעק המתלונן על הנאשם וצעקות אלו ונגיעת הרכב בסל-קל גרמו ליציאת הנאשם מרכבו ולתגובתו הכועסת שחיש מהר עברה לפסים אלימים. התיאור של המתלוננים לגבי התפתחות האירוע הגיונית ומוסברת. כמעט דריסה, צעקות לנהג, נהג כועס ויוצא מהרכב, הנהג מגיב באלימות. מנגד, הנאשם מספר על תקיפה חסרת פשר והסבר על ידי המתלוננת ובעלה. טיעון המבוסס על סיפור עובדתי שאינו הגיוני מחליש מאד את ההגנה. יתר על כן, ראיתי את המתלוננים, שמעתי אותם והתרשמתי מהם באופן בלתי אמצעי. שוכנעתי שלא מדובר במי שהיו פותחים בצעקות לא כל שכן באלימות אלמלא זכו לנחת זרועו של הנאשם שלוותה והומחשה גם באמצעות מקל.

6. מן הראיות הברורות לתחילת האירוע נגזרת הבנת התפתחותו בהמשך.

האירוע גופו

עדות א

7. א העיד (עמ' 48) שבעקבות הערות אחיו היה הנאשם עצבני והחל להכות את אחיו באמצעות מקל מטאטא מאלומיניום. לאחר כמה מכות נפל המקל מידו ואז החל הנאשם "להתפרע" על אחיו במכות אגרופ לפנים, שהותירו סימן אדום על פניו. אחיו ניסה להתגונן באמצעות מכות חלשות אולם ללא הצלחה. דבריו של א בהודעתו במשטרה שנמסרו סמוך לאירוע נראים לי המדויקים ביותר לתיאור התרחשות הדברים. וכך אמר: **"באתי להעלות את הסל-קל מהרכב של אחי לבית [...]. ואז רכב התקרב אלי הנהג נתן גז ואז האט מתי שהתקרב אלי ונגע בסלקל שהחזקתי מעט ואז עצר לגמרי. אז אח שלי שאל אותו מה אתה לא רואה שיש כאן בן אדם. אז הנהג התעצבן שאח שלי העיר לו יצא עם מקל אלומיניום דק של המטאטאים בא לתת לאחי מכות נתן לאחי שתיים שלוש מכות עם המקל ואז נראה לי שגיסתי י הורידה לו את זה או שזה נפל לבד [...]. אז התחיל לתת לאחי מכות נתן לו מכה לפנים והיה לאחי סימן אדום ועוד כמה מכות. אח שלי התגונן [...]. ואחרי זה נתן כמה מכות כי הוא לא יכל להגן האדם התפרע. גיסתי נתנה לי את אחיינית שלי ואני תופס את התינוקת בת שנה וחצי בערך היא צרחה הוא דחף את גיסתי ואז אנשים התחילו להפריד" (נ/2 ש' 3 ואילך).**

8. לגבי אלימות כלפי המתלוננת העיד כי לאחר שהמתלונן לא הצליח להתגונן מפני האלימות של הנאשם התערבה גיסתו, ניסתה להפריד בין השניים ובתגובה דחף אותה הנאשם. כן העיד שתוך כדי ניסיונותיה להפריד משכה המתלוננת את חולצתו של הנאשם מאחור וקרעה אותה. עוברי אורח ראו את האירוע, באו להפריד ואז הנאשם עזב את המקום ברכבו.



מהימנות עדותו של א

9. א תלמיד כבן 17.5 ובעת האירוע היה כבן 14. התרשמתי כי א העיד על הדברים כפי שחווה אותם, מבלי לנסות להעצים את הפגיעה, מבלי שעדותו תתואם עם המתלוננים ומבלי לעשות ניסיון להחמיר מצבו של הנאשם. התרשמתי שסיפר באופן אותנטי וכן על השתלשלות האירועים, תוך ניסיון לדייק ככל שניתן בפרטים ובעובדות בהתאם ליכולתו ולמיטב זכרונו. כך למשל כאשר נשאל על איומים מפי הנאשם באירוע השיב שלא שמע (2/נ' ש' 17). תיאר את המכות החלשות שנתן אחיו כדי להתגונן ותיאר את תפיסת החולצה של הנאשם על ידי המתלוננת וקריעתה, אף שהמתלוננת עצמה הכחישה זאת. לא היה שום ניסיון מצדו לתקן משהו בתמונה שראה, לא להתאים אותה לאחרים ולא להחמיר עם איש.

10. בעדותו בבית המשפט חזר באופן עקבי על הדברים שאמר בחקירתו במשטרה (2/נ'). הסנגור הפנה בחקירתו הנגדית להבדל בין המילה "מכות" בה עשה שימוש במשטרה לבין הפירוט בבית המשפט שכלל אגרוף, דחיפות ובעיטות. א הסביר כי במשטרה מסר באופן כללי על מכות ומדובר בתיאור המכיל בהיקפו את כל שאמר בבית המשפט. קריאת הודעתו במשטרה והשוואתה אל האמור בבית המשפט מגלה שהסברו סביר ואין סתירה בין הדברים. התיאור 'מכות' יכול בהחלט להתיישב עם תיאור מפורט יותר של סוג המכות. לו רצה א להרחיב ולהתאים את עדותו לאמור בעדויות המתלוננים, היה מספר על חניקת המתלונן, דבר שעלה בעדויות השניים ולא הופיע בעדותו שלו. נתון זה מלמד לטעמי כי העד דבק במה שראו עיניו. לא החמיר ולא הקל. יצוין כי א לא נשאל על נתון זה בחקירתו הנגדית ומכל מקום העיד על כך שעמד בצד ומחמת הבהלה לא התקרב בשלב המכות (עמ' 51 ש' 1).

11. בחקירתו הנגדית עומת א עם דברי המתלונן לפיהם לא ספג מכות מהמקל שכן הנאשם רק ניסה להכות באמצעותו אך נכשל משום שהמתלונן תפס את המקל. א הסביר שייתכן שאחיו עצר את המקל בידיו אולם מבחינתו כצופה נראה היה שהנאשם חובט במקל ופוגע במתלונן. גם בענין זה תשובתו כנה והגיונית. השאלה היא מהו מבחן הצלחת החבטה. האם החבטה הושלמה בעת המגע בגוף, שאז התיאור של א מדויק והמקל פגע ביד החוסמת או האם החבטה הושלמה רק אם הגיעה לאיבר אליו כוונה למשל הפנים. אם כך היה הרי שהמכה נבלמה ביד ונותרה בגדר ניסיון בלבד. ההסבר שמסר א סביר ומשכנע.

12. ההבדלים בין א לבין המתלוננים בתיאור המוט בו השתמש הנאשם (מטאטא מאלומיניום לפי א, מטאטא לפי המתלונן או מוט מתכת לפי המתלוננת) אינם בעלי משמעות מפחיתת מהימנות. שלושת העדים דיברו על מקל והנסיבות שעמדו לרשותם לאמוד את החומר ממנו הוא עשוי, יכולות להסביר את ההבדלים בתיאור.

13. א מסר תיאור ברור עקבי והגיוני על אירוע ועל סיבותיו. התרשמתי מכנותו ואני נותנת בעדותו אמון מלא.

עדות המתלונן

14. המתלונן העיד על האלימות כלפיו בעקבות ההערות שהעיר לנאשם על כך שלא נזהר. בעדותו סיפר על הוצאת המקל, על כך שהצליח לתפוס את המקל ועל המכות שספג מהנאשם בפנים בבטן ובצלעות (עמ' 26). כן העיד על נסיונו להתנגד ועל כך שהנאשם המשיך להכותו בחוזקה, חנק אותו עד כי פניו האדימו ותקף אותו באגרופים בפניו.



15. לגבי אלימות כלפי המתלוננת העיד כי בשלב בו הנאשם חנק אותו התערבה אשתו וניסתה להפריד. כשלא הצליחה ובמטרה להסיט ממנו את הנאשם הוציאה חפצים מרכבו של הנאשם. הנאשם החל לאסוף את הדברים, ניגש לעבר המתלוננת ירק בפניה וקילל אותה. כשהנאשם שמע שהזעיקו משטרה, עזב את המקום בנסיעה. לשאלת התובע בחקירה ראשית האם שמע דברים נוספים שאמר הנאשם למתלוננת מעבר לקללות, ענה המתלונן כי הוא זוכר אמירות נוספות אך סירב לפרטן מחמת מבוכה. כשהתבקש על ידי בית המשפט לפרט הדברים על אף אי הנעימות, השיב שהנאשם אמר למתלוננת כי יאנוס אותה והוסיף אמירות בסגנון דומה (עמ' 27 ש' 9 ואילך).

מהימנות עדותו של המתלונן

16. עדותו של המתלונן מהימנה עלי במלואה ואני נותנת לדבריו משקל ראייתי מלא. ניכר כי העיד על הדברים כהווייתם ללא ניסיון להגזים ולהחמיר את מצבו של הנאשם. ההיפך, ביוזעין לא סיפר בחקירה ואף לא בבית המשפט באופן יזום על הקללות ששמע מפי הנאשם והאיום לאנוס את אשתו. עם תחילת חקירתו הנגדית אישר המתלונן ללא היסוס שלא סיפר במשטרה את הדברים. הוא הסביר שלפני הגעתם למשטרה הציע למתלוננת כי יתעלמו מהמשפט הזה מאחר ולא היה מסוגל לחזור על הדברים אשר זעזעו אותו והבהילו אותו (עמ' 28 ש' 17 ואילך). אכן בחקירתו הנגדית מסר מספר הסברים להימנעות מאמירת הדברים (עמ' 30 ש' 5) אך עמד על כך שסיפר לחוקר על קללות מבלי לפרט את טיבן משום שלא חש בנוח ומשום שהשוטר אפשר זאת (עמ' 31 ש' 26, עמ' 32 ש' 27). דברי המתלונן אושרו ואומתו על ידי החוקר (שהוזמן כעד הגנה). לדברי החוקר "אם מדובר באדם דתי (והמתלונן אכן אדם דתי נ.ת.) זה לא משנה אם הוא אמר את הקללה X או הקללה Y העבירה זה לא לקלל מה שנחקר לגבי עבירת התקיפה" (עמ' 61 ש' 1).

17. המתלונן הכחיש בעדותו את הטענה לפיה המתלוננת הכתה את הנאשם. כשעומת עם דבריו בעימות ת/3 ש' 28: "אשתי באמת נתנה לו מכות כי ראתה שהוא מרביץ לי", הסביר כי בזמן אמת שאל את החוקר אם העובדה שהמתלוננת תפסה לנאשם את הידיים וניסתה למשוך אותו ממנו נחשבת 'מכות' וכשהחוקר השיב בחיוב, אמר את הדברים (עמ' 34 ש' 15 ואילך). ההסבר מקובל עלי. גם האופן בו נרשמו הדברים בעימות מלמד על כך שהמתלונן סבר כי מדובר במעשה שנועד לגונן עליו מפני אלימות של הנאשם ולא באלימות מצד המתלוננת.

18. לשאלה מדוע לא איזכר בעימות את היריקה לעבר המתלוננת ענה המתלונן שלאורך כל העימות ענה על שאלות שנשאל ולא מסר גרסה פתוחה. עוד ענה שכאשר רצה לומר דברים הקשורים לאשתו החוקר התעלם מהדברים ואמר שזה לא קשור אליו (עמ' 43 ש' 29 ועמ' 44 ש' 3). גם דברים אלו זכו לאישור מפורש מפי החוקר רס"מ וסקו שערך את העימות (עמ' 58).

19. בחקירה הנגדית עומת המתלונן עם תהיות וסתירות אך אלו שוליות ללא משקל של ממש.

20. המתלונן התבקש להתייחס לדבריו בסוף העימות "אני סולח, אבל בן אדם צריך לדעת שלא כל דבר זה במכות. גם אני על העניין עם המכות מבקש סליחה". אני מאמינה להסבר כי סבר שמא התנגדותו לאלימות כלפיו הכאיבה לנאשם ועל כך התנצל ועל מנהגו לבקש סליחה על כל דבר (עמ' 45 ש' 31). לא למותר לציין כי הנאשם עצמו בסיום העימותים עם המתלוננים מצא ראשון ומיוזמתו לבקש את סליחתם (ת/2 ש' 70, ת/3 ש' 40).



עדות המתלוננת

21. המתלוננת העידה שבעקבות צעקות המתלונן לעבר הנאשם, התעצבן הנאשם והוציא מרכבו מוט באמצעותו איים על המתלונן שיכה אותו, קילל וצעק והתחיל להכות את המתלונן בפניו וברגליו לרבות בבעיטות. בהמשך נכנס הנאשם לרכבו, החל בנסיעה במטרה להבהילם ואז עצר, יצא פעם נוספת עם המוט מהרכב, תפס את המתלונן בגרונו וחנק אותו עד שפני המתלונן הכחילו ושוב הכה אותו נמרצות (עמ' 5-6).

22. לגבי האלימות כלפיה העידה שהנאשם קילל אותה, אמר שיאנס אותה, דחף אותה ותקף אותה במרפק לעבר החזה. לדבריה כאשר אחז הנאשם בגרונו של בעלה והפיל את משקפיו, ניסתה להפריד בכך שמשכה את הנאשם. כן העידה שהנאשם התעלם מכך שאחזה תינוקת בידה. לדבריה ביקשה סיוע מעוברי אורח והזמינה משטרה. לאחר שזיכרונה רוענן, הוסיפה המתלוננת שתוך כדי האירוע ירק הנאשם על פניה.

מהימנות עדות המתלוננת

23. ראשית אומר כי אני מקבלת את ההסתייגות שהעלה הסנגור בכל הקשור להודעת המתלוננת **ת/4** ומבהירה כי הדברים האמורים בה ישמשו רק לצורך הוכחת סתירות ולא יעשה בהם שימוש לאמיתות תוכנם (וראו ע"פ 7702/10 כהן נ' **מדינת ישראל** (29.05.14)).

24. המתלוננת העידה על השתלשלות האירועים ועל האלימות שהופעלה על ידי הנאשם כלפיה וכלפי בעלה. השוואת העדות לדברים שמסרה בזמן החקירה מעוררת קשיים לא מבוטלים.

· **התנהלותה באירוע** - במהלך החקירה ובעדותה ניסתה המתלוננת לרכך את המעשים שעשתה בניסיון להפריד בין הנאשם לבין בעלה. כך למשל אישרה שבהודעתה **ת/4** לא סיפרה על כך שדחפה את הנאשם ומשכה בחולצתו (עמ' 10 ש' 14 ואילך). כמו כן בעדותה בבית המשפט הסתייגה מהאפשרות כי גרמה לקריעת החולצה, וזאת חרף דבריו של א (עמ' 23-24). כן אישרה המתלוננת שלא סיפרה בתלונתה שפתחה את רכבו של הנאשם והשליכה מתוכו חפצים (עמ' 12 ש' 26). כשהתבקשה להסביר השיבה "**לא יצא לי**" (עמ' 14 ש' 26). יש בתשובה להצביע על מידה של מגמתיות במסירת העדות. עם זאת אציין כי הדברים הופיעו בדיוק כך במהלך העימות עם הנאשם (**ת/2** ש' 27) ולא כפי טענת הסנגור בחקירה הנגדית (עמ' 14 ש' 16).

· **השימוש במקל** - המתלוננת מסרה פרטים שונים ביחס לעיתוי בו יצא הנאשם עם המקל ואף ביחס למספר הפעמים שעשה זאת. בחקירתה במשטרה טענה שלאחר פניית בעלה לנאשם בבקשה להיזהר, יצא הנאשם מרכבו עם מוט ענק ממתכת באמצעותו ניסה להכות את המתלונן. בעימות **ת/2** לא הזכירה את המקל ביוזמתה אלא רק לקראת סוף העימות כאשר החוקר שאל ביוזמתו לגבי המקל (**ת/2** ש' 62). בבית המשפט הופיע המקל בשתי הזדמנויות נפרדות. המתלוננת עומתה עם הסתירות בחקירתה הנגדית ולא ניתן להן הסבר של ממש (עמ' 16 ש' 24). גם בהקשר זה התרשמתי מניסיון להחמיר מצבו של הנאשם.

· **חסרונם של פרטים מתלוננת ת/4** - בהודעתה לא סיפרה המתלוננת על בעיטות שבעט הנאשם במתלונן ולא סיפרה על חניקה. המתלוננת הסבירה שלא אמרה את הדברים בחקירה מפאת הטראומה וסערת הרגשות (עמ' 7 ש' 28, עמ' 8 ש' 27 ועמ' 19 ש' 20). הסבר זה מתקבל על הדעת שכן בעימות



עם הנאשם שנערך כחצי שנה לאחר מכן, כן הזכירה זאת (ת/2 ש' 11 והתייחסות חוזרת לכך שהנאשם קירב ידו לגרון של בעלה גם בש' 47 ובש' 51). ברם גם בענין זה בעדותה בבית המשפט החמירה עם הנאשם והוסיפה תיאור בדבר הכחלת פניו של המתלונן ומגמה זו מעיבה על עדותה.

סיכום הערכת מהימנות של המתלוננים וא

25. אך טבעי הוא שבאירוע אלים שבו נוכחים מספר אנשים נחרטים הדברים באופן שונה בעיני כל אחד מן הנוכחים. כל אחד מתמקד בחלק שונה ואפשר בהחלט שלא כל הנוכחים יבחינו בכל המתרחש בכל שניה להתרחשות. לא כל סתירה בתיאור משמעותה חוסר מהימנות. בהקשר לאי דיוקים וסתירות שעלו בין העדויות השונות ובעדויות העדים עצמם, ראו ספרו של **הרנון**, דיני ראיות, חלק ראשון בעמוד 54:

"אולם אם הסתירות הן צדדיות, פעוטות ערך, חל סעיף 11 לפקודת העדות, ממנו נובע כי אין הסתירות כשלעצמן מחייבות תמיד אי התחשבות באותן עדויות. סתירות כאלה הן למעשה בלתי נמנעות. מטיבו של המין האנושי שאין בן-תמותה מכשיר דיוק אוטומטי. אנשים שונים מתרשמים התרשמות שונה מאותה תופעה, ואין שני בני אדם - ואפילו הם נביאים - מדברים (או מתנבאים) בסגנון אחד. לכן אין להתפלא שסתירות ואי דיוקי לשון שכיחים לא רק בדברי עדים שונים, אלא גם בדבריו של אותו עד, בין חקירה ראשית לחקירה שכנגד, ובהתחשב בדברים שכל בא-כח משתדל לשים בפיו. יתירה מזו, דווקא עדי שקר שנדברו ביניהם יפה יפה, מוכשרים למסור עדות מושלמת, ללא שום סתירה ביניהם. עדי אמת, אפשר שיכחישו זה את זה ואף יסתרו דברי עצמם, בפרטים בלתי חשובים, ביחס לנסיבות צדדיות."

בית המשפט העליון התייחס לכך בפסק דין בע"פ 3251/05 **אושרי מלול נ' מדינת ישראל**, תק-על 2007(1), 201, סע' 22) מפי כב' השופט גרוניס, בפוסקו:

"אכן, ניתוח דקדקני של העדויות עשוי לחשוף אי אילו אי התאמות ואף סתירות קלות בין העדויות השונות בתיק. תופעה כזו היא בלתי נמנעת כאשר מדובר בהתרחשות פתאומית, מהירה ואשר נצפית מזוויות שונות"

26. המתלונן אמר אותם דברים במילותיו שלו כאשר התבקש להתייחס לדקויות כאלו ואחרות. לדבריו "שאני הייתי במרכז של המכות אני ידעתי מה קורה סביבי אבל לא ידעתי 1,2,3 מה קורה אחד אחרי השני. אני הייתי במעורפל, בן אדם שחונקים אותו לא נמצא במצב טוב. באותו רגע לא הייתי במצב טוב" (עמ' 38 ש' 16).

עדות הנאשם

27. הנאשם נחקר במשטרה ביום 23.12.14, למעלה מארבעה חודשים לאחר האירוע (ת/1). השוואת דבריו לעדותו בבית המשפט מלמדת כי מדובר בגרסה מתפתחת, בלתי עקבית בעלת סתירות בנקודות מרכזיות.

28. תיאורו הראשוני של הנאשם לגבי האירוע אינו מתיישב עם ההגיון. תחילה טען הנאשם שכלל אינו זוכר את האירוע. כאשר חזר החוקר על שאלותיו נזכר הנאשם וסיפר שהותקף על ידי בני זוג ובעיקר על ידי המתלוננת. כבר בשלב זה קשה להעלות על הדעת שהנאשם שכח. התיאור שמסר הנאשם מיד אחר כך לגבי צעקות, תקיפתו על ידי המתלוננת והוצאת דברים מרכבו שנועדו לדבריו למנוע ממנו לעזוב את המקום אינם אירוע של יום ביומו שיכול להיטמע בין אירועים רבים אחרים. גם כאשר נזכר באירוע, לא הסביר הנאשם מה הרקע



לתקיפה על ידי המתלוננת ובעלה, אלא פנה מיד לתאר כיצד תקפה אותו המתלוננת. בהודעתו במשטרה לא הזכיר הנאשם כל מעורבות של הקטין א ובוודאי שלא הזכיר כי כמעט ופגע בו. כהסבר לתחילת האירוע תיאר הנאשם כי המתלונן עמד באמצע הכביש "עשה הובלה או משהו כזה" והוא עצמו ניסה להשתחל בין רכבים (ת' 1 ש' 39). אפילו כאשר נשאל מפורשות האם האירוע החל בשל כך שלא נתן זכות קדימה לילד בן 14 שאחז סל-קל, השיב בשלילה מוחלטת. הנאשם עמד על כך שהמתלוננים עמדו בחניה כפולה והוא ניסה להשתחל בין המכוניות (ת' 1 ש' 60). והנה בבית המשפט זנח את תיאור החניה הכפולה, זנח הובלה, התכחש לניסיונו להשתחל בין כלי רכב והעיד על כך שא יצא בין המכוניות וחצה את הכביש ואילו הוא עצמו עצר ממש לידו, מבלי שמכוניתו פגעה בסל-קל (עמ' 62 22 ועמ' 64 ש' 2). כשעומת עם גרסתו מן המשטרה התכחש לאמירת הדברים ושלל מכל וכל הטענה שניסה "להשתחל בין רכבים" (עמ' 64 ש' 28,30).

29. ההבדל הבא מהותי אף יותר ונוגע ללב לבה של המחלוקת. בהודעתו במשטרה תיאר הנאשם אירוע שבו הותקף (בעיקר על ידי המתלוננת) על לא עוול בכפו ומבלי שעשה דבר שיש בו להסביר אלימות כלפיו. לדברי הנאשם התפתח וויכוח בינו לבין המתלונן במהלכו "האישה נתנה לי מכות מאחורה כדי שלא אתווכח עם בעלה יותר ושהייתי נכנס לרכב והתכוונתי לנסוע האישה פתחה את הדלת העיפה לי את הבגדים וגם הבעל נתן מכה לשמשה מאחור אבל אני לא תקפתי הם תקפו אותי היו ויכוחים צעקות קללות אבל לא היו מכות" (ש' 30). עוד הוסיף כי הוא מצדו לא עשה כלום שכן זו "פדיחה" להרים יד על אישה (ת' 1 ש' 44). הנאשם עמד על כך שהאירוע כלל קללות בלבד ללא מכות (ת' 1 ש' 33 ו- 41). במהלך העימות עם המתלוננים נסוג הנאשם מנחרצות טענותיו ובמקומן העלה טענה כי למעשה מדובר בתקיפה הדדית. זאת ועוד, בעימות עם המתלוננת כאשר הטיחה בו כי הכה את בעלה, חנק אותו, ירק על פניה והכה אותה באגרוף לחזה לא שלל דבר מכל אלה ולמעשה אישר את הדברים "מה שהיא אומרת, היה דחיפות ביני לבין בעלה" (ת' 2 ש' 22). בסיום שני העימותים התנצל הנאשם ואמר "אם צריך לבקש סליחה אני מבקש מעכשיו. מה שהיה טעינו, נגמר" (ת' 3 ש' 40).

30. בעדותו בבית המשפט החזיק הנאשם בגרסת הדחיפות ההדדית וחזר בו מן הגרסה שמצא עצמו קורבן מותקף שרק ניסה לעזוב את המקום. כשעומת עם הבדלי הגרסאות אישר כי הדברים שאמר במשטרה אינם מדויקים (עמ' 66 ש' 9) ואף הוסיף לראשונה שתוך כדי האירוע המתלונן הכה אותו בראשו (עמ' 66 ש' 22). כשנשאל כיצד לא טען דבר לגבי מכה בראש במשטרה ענה שאיננו זוכר מה אמר (עמ' 66 ש' 28). ובהמשך גם שלא רצה "לנפח את המקרה" (עמ' 74 ש' 21).

31. התרשמתי שהנאשם העדיף תחילה להכחיש ולהרחיק עצמו מכל אלימות אולם לאחר ששמע את המתלונן בעימות שהיה נכון לאשר חלק שבו גם הוא תקף שינה גרסתו לכלל "תקיפה הדדית". הנאשם לא הציע הסבר אמין ומשכנע לשינוי חד מקורבן לשותף לתגרה והתרשמתי כי בנה את גרסתו החדשה סביב דברי המתלונן בעימות. השינוי המהותי אינו "רק" הבדל גרסה אלא למעשה נותן תיאור שונה לחלוטין של המקרה כולו. הכחשה של מכות מכל וכל בחקירתו (עד כדי כך ששכח כליל את האירוע) ותיאור מצב שבו נפל קורבן להתנהגות חסרת פשר של המתלוננים, שונה מאד מאירוע של "דחיפות הדדיות" ושונה ממצב שבו הותקף על ידי המתלונן במכה לראשו.

32. אשר למקל, גם בענין זה לא הופיעה שלילה מוחלטת של האפשרות בחקירתו במשטרה. כאשר נשאל על כך לא שלל האפשרות אלא הסביר שהנסיבות לא התאימו לשימוש במקל כי "בעלה לא איזה אלפרון שאני צריך



לצאת אליו עם מקל" (ת/1 ש' 53).

33. באותו אופן התייחס גם ליריקה. כאשר נשאל על כך בעימות השיב ש"איננו זוכר" אם ירק על המתלוננת אם לאו (ת/2 ש' 69). בבית המשפט טען כי במידה והיה יורק לעבר המתלוננת, בוודאי שהיה זוכר זאת (עמ' 69 ש' 30) ולא יכול היה להסביר את חוסר הזכרון שבעימות (עמ' 70 ש' 4).

34. המסקנה היא כי לא היתה בפי הנאשם גרסה הגיונית וזו שמסר לא שללה את עיקרי טענות המתלוננים ובנקודות המחלוקת המרכזיות השתנתה על פי הנוחות ובהתאם לעדויות שנשמעו.

בקשת המאשימה להרשעה בעבירת איומים

35. בסיום עדותה הראשית של המתלוננת הזהיר ב"כ המאשימה את הנאשם שיכול ויואשם גם בעבירת איומים בהתאם להוראת סעיף 184 לחסד"פ. על כך חזר בסיכומיו.

36. לאחר שבחנתי ושקלתי את מכלול הנסיבות מצאתי לדחות את בקשת המאשימה. בענייננו אין המדובר בעובדות חדשות שהתגלו במהלך המשפט. דבריה של המתלוננת המייחסים אמירות מאיימות מצידו של הנאשם כלפיה מופיעים בהודעתה ת/4 ובעימות. הנאשם אף נחקר עליהן במשטרה והזהר על כך מפורשות. התשתית העובדתית היתה קיימת בפני המאשימה טרם הגשת כתב האישום ולמרות זאת מצאה התביעה שלא לייחס לנאשם עבירת איומים בכתב האישום. בקשתה לעשות כן בסיום עדותה הראשית של המתלוננת, ללא הסבר כלשהו מניח את הדעת, נדחתה.

קביעת ממצאים

37. לאחר שמיעת העדויות ועיון מדוקדק בראיות מצאתי כי הוכח מעבר לספק סביר שהנאשם נהג באלימות ועבר עבירת תקיפה. אני קובעת כממצאים עובדתיים שהנאשם נסע במהירות ועצר כשרכבו נוגע בסל-קל שהיה בידו א. לשמע הערות המתלונן התעורר כעסו והוא יצא מן הרכב כשבידו מקל אשר באמצעותו הכה את המתלונן. אני קובעת שלאחר מכן הכה הנאשם את המתלונן באמצעות ידיו ואף חנק אותו. כאשר ניסתה המתלוננת להפריד, תקף גם אותה דחף אותה וירק עליה.

38. הראיות מצביעות על כך שהמתלוננים לא נותרו אדישים לאלימות והתגוננו באופן אקטיבי. מגננה זו אינה הופכת את האירוע לקטטה ואינה מוציאה מעשיהם מגבולות תגובה לאלימות שהופעלה כלפיהם. לא התעלמתי מסתירות מסוימות בעדויות עדי התביעה. מתוך אלו עיקר הפערים מופיעים בעדותה של המתלוננת אולם עדויותיהם של א ושל המתלונן הותירו בי רושם מהימן ויציב ללא נטיה להגזמה ולהחמרת מצבו של הנאשם.

39. לשם השלמות אציין כי הגם שא העיד על בעיטות מצד הנאשם, אך חלק זה נפקד מעובדות כתב האישום ועל כן לא ארשיע את הנאשם ברכיב נוסף זה של תקיפה.

40. העובדה שקיימות סתירות בעדויות מטעם המאשימה וסתירות בעדותו של הנאשם, אינה משולה למשוואה מתמטית בה נתונים הפוכים משני צידי המשוואה מקזזים זה את זה והנה זוכה הנאשם מאיזון המשוואה. לצורך הכרעת הדין בחנתי את התמונה הכוללת בלי לזנוח את הסתירות אלא דווקא מתוך שקליתן ובחינתן המעמיקה. התוצאה היא כי תיאורם של המתלוננים ושל א חושף תמונה עקבית ברורה והגיונית של אלימות כלפיהם לעומת



תיאורו של הנאשם שאינו מספק השתלשלות הגיונית וסבירה של אירועים וגרסתו על הסתירות שבה נותרת מחוסרת הגיון ורצף. עדותו של הנאשם לא הצליחה לעורר ספק בראיות המאשימה לא כל שכן ספק סביר.

סוף דבר

41. אני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו, עבירת תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, כ"ז אלול תשע"ז, 18 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים